

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Ing. J. J.**
zastoupeného advokátem JUDr. Bc. Milanem Trávníčkem
sídlem Svitavská 1018/1, Blansko

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III**
sídlem Šumavská 35, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2019, čj. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce dluží státu na daních cca 1,5 mil. Kč a je proti němu vedena daňová exekuce. Žalobce požádal dne 12. 11. 2019 žalovaný finanční úřad, aby exekuci zastavil, jelikož došlo k prekluzi práva vymáhat daňový nedoplatek. Žalobce uvedl, že si není vědom toho, že by správce daně v šestileté zákonné lhůtě učinil jakýkoliv úkon, který by prekluzivní lhůtu přerušil nebo stavěl. Rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný návrh na zastavení daňové exekuce zamítl. Podle něj došlo k přerušení prekluzivní lhůty jednak tím, že vydal dne 8. 10. 2009 na (nejstarší) část

daňových nedoplatků exekuční příkaz na srážky ze mzdy na tehdejšího žalobcova zaměstnavatele, a dále tím, že vydal dne 30. 12. 2015 rozhodnutí o zřízení zástavního práva k žalobcovu obchodnímu podílu ve společnosti První strojírenská společnost, s. r. o. – v likvidaci (dále též „První strojírenská společnost“), a to na veškeré daňové nedoplatky žalobce uvedené na vykonatelném výkazu nedoplatků ke dni 30. 10. 2019 pod pořadovými čísly 1-58 (dále též „rozhodnutí o zástavním právu“). Proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 17. 1. 2020.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, protože podle něj uplynula u výše uvedených daňových nedoplatků prekluzivní lhůta pro vymáhání daně ke dni 31. 12. 2015, a to ze dvou důvodů.
3. Za prvé, aby rozhodnutí o zástavním právu přerušilo běh prekluzivní lhůty, muselo by být před jejím uplynutím nejen vydáno, ale i doručeno žalobci. Žalobce zde odkazuje na komentář k zákonu o správě daní a poplatků z roku 2002 a na související judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 5 Afs 46/2011 - 62), která je podle něj i nadále použitelná, neboť právní úprava v daňovém řádu zůstala prakticky nezměněna. Žalovaný zaslal rozhodnutí o zástavním právu žalobci až v roce 2016 a nikoliv do vlastních rukou, nýbrž jen doporučeně (doručeno bylo fikcí, takže žalobce uvádí, že o vydání rozhodnutí dlouhou dobu ani nevěděl). Žalobce dále vyjadřuje pochybnosti o tom, zda bylo rozhodnutí zasláno též První strojírenské společnosti. Podle obchodního rejstříku došlo ke vzniku zástavního práva až dne 4. 2. 2016.
4. Za druhé, i kdyby krajský soud na předchozí argumentaci nepřistoupil, nemohlo mít zřízení zástavního práva účinek na běh prekluzivní lhůty proto, že šlo o úkon účelový, zjevně formální a šikanózní. Jeho jediným účelem bylo prodloužit prekluzivní lhůtu, a to na 30 let, což je jedna z nejdelších lhůt v českém právním řádu. Zřízení zástavního práva k obchodnímu podílu v První strojírenské společnosti nemohlo naplnit uhrazovací ani zajišťovací funkci zástavního práva, což muselo být žalovanému zřejmé. Tato společnost totiž byla založena 27. 12. 1992, ale podnikatelský záměr společníků se nepodařilo naplnit a proto byla zrušena krátce nato, na valné hromadě dne 16. 12. 1994. Od té doby (více než 25 let) je v likvidaci, nepodniká, nemá žádný majetek, jde tedy o prázdnou schránku. S jejím výmazem jsou spojeny jen náklady a nelze ani hypoteticky očekávat vyplacení jakéhokoli vypořádacího podílu. To muselo být žalovanému zřejmé i bez nutnosti podrobného znaleckého zkoumání, jen za použití zdravého rozumu a obecných znalostí o cenové relaci obchodních podílů v takovýchto dlouho zrušených a dosud nezlikvidovaných společnostech. V průběhu likvidace společnost majetek nenabývá, naopak svůj majetek zpeněžuje, aby uhradila dluhy. Představa, že likvidovaná společnost vytvoří nebo nabude nějaká aktiva, je naprosto nesmyslná. O tom, že si byl žalovaný nulové hodnoty obchodního podílu vědom, svědčí i fakt, že se jej až do podání žaloby nepokusil zpeněžit. Šlo tedy z jeho strany o uplatnění pravomoci k jiným účelům, než které zákon sleduje. Zároveň žalovaný porušil základní zásady daňového řízení, zejména povinnost šetřit práva a právem chráněné zájmy žalobce, neboť zřízení zástavního práva je významným zásahem do jeho práv (zde žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 186/2006-54). Podle judikatury není přiměřené zřídit zástavní právo k majetku vysoké hodnoty za účelem zajištění velmi nízkého dluhu na dani (zde

žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 4 Afs 48/2015 - 32 a 6 Afs 128/2018 - 49). Obdobně by tomu mělo podle žalobce být i v případě opačného extrému, kdy je kvůli dluhu na dani v nezanedbatelné výši zajištěn obchodní podíl nulové hodnoty.

5. Žalobce poukázal také na zásadu přiměřenosti a hospodárnosti a na to, že správce daně by měl využívat jen prostředky, které daňový subjekt co nejméně zatěžují. Žalobce byl po celou dobu od září 2010 zaměstnán, byť měnil v průběhu doby zaměstnání. Přesto se žalovaný před zřízením zástavního práva nepokusil postihnout jeho mzdu, což by vedlo přímo k vymožení daňové povinnosti. Naopak ji postihl v době po zřízení zástavního práva, místo aby se pokusil zpeněžit zastavený podíl. Dále se žalobce ptá, proč žalovaný namísto zřízení zástavního práva raději žalobcův obchodní podíl nezpeněžil podle § 192 daňového řádu, který upravuje postižení jiných majetkových práv, a sám si odpovídá, že tímto postupem by nedošlo k prodloužení lhůty pro placení daní na 30 let. I tohoto pohledu tak zřízení zástavního práva nepředstavuje nejšetrnější ze způsobů daňové exekuce.

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Řízení před krajským soudem

7. Ve věci proběhlo dne 23. 6. 2021 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Na jednání provedl soud dokazování následujícími důkazními prostředky:
- a) výpis z obchodního rejstříku – Sbírký listin První strojírenské společnosti ke dni 23. 6. 2021, jež svědčí o tom, že účetní závěrky za roky 2003 – 2015 byly do obchodního rejstříku vkládány v průběhu září 2020
 - b) evidenční listy důchodového zabezpečení, jež svědčí o tom, že žalobce byl v letech 2010-2014, a následně v letech 2015-2016 (tj. době zřízení zástavního práva) zaměstnán, a to postupně u společností Geostav, spol. s r. o., IMPACT INDUSTRY BRNO, a. s., MICO, spol. s r. o., HYDROMA, spol. s r. o., M. L., AT Weldstel, s. r. o.
8. Soud neprováděl důkaz zápisem z jednání valné hromady První strojírenské společnosti ze dne 16. 12. 1994, která rozhodla o likvidaci společnosti, a návrhem První strojírenské společnosti z téhož dne na zápis údaje o likvidaci do obchodního rejstříku, neboť tyto skutečnosti nebyly mezi stranami sporné. Stejně tak nebylo mezi stranami sporu o tom, že v obchodním rejstříku je jako den vzniku zástavního práva evidováno datum 4. 2. 2016, což chtěl žalobce podle vyjádření svého zástupce na ústním jednání prokázat výpisem z obchodního rejstříku První strojírenské společnosti platným ke dni 17. 1. 2020, který přiložil k žalobě.
9. Zbývající žalobcovy důkazní návrhy soud pro nadbytečnost zamítl. Především se jednalo o důkazy, které měly vypovídat o skutečnostech, jež nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí (tj. po 2. 12. 2019) a nemohou být proto pro rozhodnutí soudu relevantní, neboť ten vychází ze skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Týká se to účetních uzávěrek První strojírenské společnosti za roky 2019 a 2020, daňového přiznání

společnosti První strojírenská k dani z příjmů právnických osob za rok 2019, konečné zprávy o průběhu likvidace První strojírenské společnosti ze dne 30. 9. 2020 a výpisu z obchodního rejstříku První strojírenské společnosti ke dni 22. 4. 2021 svědčící o jejím výmazu. V případě účetních uzávěrek První strojírenské společnosti za roky 2003 a 2018 je soud shledal irelevantními proto, že žalobce netvrdí, že by je žalovaný měl k dispozici v době zřízení zástavního práva, naopak sám v doplnění žaloby ze dne 17. 9. 2020 přiznává, že byly do sbírky listin obchodního rejstříku založeny až v průběhu září 2020.

10. Žalobce dále u jednání uvedl, že účetní závěrku První strojírenské společnosti zpracovanou daňovou poradkyní v roce 2003 předala tato daňová poradkyně Finančnímu úřadu Zábřeh na Moravě (podle sídla společnosti). Žádné důkazy k prokázání tohoto svého tvrzení však nenavrl.
11. Vedle toho soud na jednání upozornil žalobcova zástupce na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 73/2019 - 84, přijatý až po podání žaloby, z něhož vyplývá, že podle daňového řádu se běh prekluzivní lhůty přerušuje již zřízením zástavního práva, nikoliv až doručením rozhodnutí daňovému dlužníkovi, a umožnil mu na něj argumentačně reagovat. Zástupce v reakci pouze zpochybnil, že by byla ve spise založena doručka prokazující doručení rozhodnutí o zástavním právu soudu vedoucímu obchodní rejstřík. Po konfrontaci s obsahem správního spisu však vzal tuto svou námitku zpět.
12. Žalovaný na jednání doplnil, že v následujících letech po zřízení zástavního práva usiloval finanční úřad o vymození finančních prostředků od žalobce formou srážek ze mzdy, avšak s minimálním úspěchem, neboť na žalobce byla zároveň vedena exekuce pro výživné. V letech 2016 – 2020 tak finanční správa získala pouze jedinou platbu od žalobcova zaměstnavatele. Žádné důkazy k prokázání tohoto svého tvrzení však nenavrl.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba **není důvodná**.
14. Soud nejprve na úvod shrnuje, že žalobce se neúspěšně domáhal zastavení daňové exekuce, neboť měl za to, že právo vymáhat na něm daňový nedoplatek zaniklo z důvodu prekluze [§ 181 odst. 2 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád]. Finanční úřad měl naopak za to, že k přerušení prekluzivní lhůty podle § 160 odst. 2 daňového řádu došlo zřízením zástavního práva k žalobcovu podílu v obchodní korporaci a to také uvedl v napadeném rozhodnutí. Žalobce svou argumentaci proti tomu rozvinul až v žalobě. Soud tak sice přezkoumává rozhodnutí o zastavení daňové exekuce, jeho úkolem však bylo zejména posoudit rozhodnutí o zástavním právu a jeho účinky na běh prekluzivní lhůty.
15. Pokud jde o první žalobní bod, podle § 160 odst. 3 písm. b) daňového řádu je úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně již samotné zřízení zástavního práva, nikoliv až doručení rozhodnutí o zřízení zástavního práva daňovému dlužníkovi, jak se domnívá žalobce. Krajský soud tu beze zbytku vyšel z argumentace Nejvyššího správního soudu v obdobné věci, na kterou pro stručnost odkazuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2021, čj. 8 Afs 73/2019 - 84, body 46-51). Z tohoto rozsudku vyplývá, že žalobcova argumentace starší judikaturou je nepřijatelná vzhledem k odlišné právní úpravě v daňovém řádu oproti dřívějšímu zákonu o správě daní a poplatků. Jelikož citovaný rozsudek se týkal zřízení zástavního práva k nemovité věci, zatímco v nynějším případě jde o zřízení zástavního práva k podílu v obchodní korporaci, krajský soud pro úplnost

odkazuje na § 170 odst. 4 větu druhou daňového řádu, podle nějž „*zástavní právo k ... věcem, o kterých jsou vedeny veřejné registry, vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva ... tomu, kdo vede veřejný registr*“. Jedná se o zvláštní úpravu vůči § 1316 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který uvádí, že „*zástavní právo k věci zapsané ve veřejném seznamu vzniká zápisem v tomto seznamu, ledaže jiný právní předpis stanoví jinak*“.

16. V daném případě bylo rozhodnutí o zástavním právu doručeno Krajskému soudu v Ostravě do datové schránky dne 30. 12. 2015 (doručenka k č. 1. 3 správního spisu, dále viz též následná komunikace finančního úřadu s krajským soudem na č. 1. 4-5 správního spisu). Jestliže rejstříkový soud vyznačil datum vzniku zástavního práva v obchodním rejstříku až ke dni 4. 2. 2016, vycházel zjevně z data nabytí právní moci svého usnesení o návrhu na vklad (č. 1. 6 správního spisu). Jedná se o chybu danou zřejmě tím, že rejstříkový soud zvláštní úpravu v daňovém řádu opomněl. Žalobce se však nemůže v této otázce dovolávat dobré víry v zápis v obchodním rejstříku, jako to činil na ústním jednání před krajským soudem, neboť subjektivní dobrá víra nemůže sama o sobě způsobit uplynutí prekluzivní lhůty, nejsou-li pro to splněny objektivní zákonné podmínky. V daném případě zástavní právo k obchodnímu podílu vzniklo splněním zákonných požadavků již dne 30. 12. 2015, tedy přede dnem 1. 1. 2016, kdy by uplynula prekluzivní lhůta zakotvená v § 160 odst. 1 daňového řádu.
17. Druhá žalobní námitka spočívá v tom, že zřízení zástavního práva v tomto konkrétním případě nemohlo mít vliv na běh prekluzivní lhůty, tj. přerušit jej podle § 160 odst. 2 daňového řádu, neboť šlo o úkon účelový, formální a šikanózní. Ani v tomto bodě nemůže dát krajský soud žalobci za pravdu. Judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou odkazuje žalobce, se krajskému soudu jeví nepřiléhavá. Za prvé proto, že se jedná o žaloby domáhající se přímo zrušení rozhodnutí o zřízení zástavního práva, nezabývají se tedy dopadem takového rozhodnutí na běh prekluzivní lhůty a na zastavení daňové exekuce. Zejména však proto – a toho si je žalobce sám vědom – že se tato judikatura týká situací přesně opačných, než v jaké se podle svého tvrzení v době zřízení zástavního práva nacházel žalobce. Nejvyšší správní soud shledal nepřiměřenost v tom, že zástavní právo bylo zřízeno k majetku značné hodnoty, přičemž šlo ve srovnání s tím o poměrně nízký dluh na dani. Žalobce se naopak dožaduje toho, aby krajský soud nepřiznal rozhodnutí o zřízení zástavního práva účinek ve vztahu k běhu lhůty pro placení daně z toho důvodu, že finanční úřad vzal za účelem zajištění daňového dluhu ve výši cca 1,5 mil. Kč do zástavy obchodní podíl, který měl podle žalobce hodnotu nulovou. Krajský soud je proto přesvědčen, že o této otázce musí rozhodnout sám, neboť předchozí judikatura ji nikterak neřeší.
18. V obecné rovině má krajský soud za to, že žalobcova argumentace by relevanci mít mohla. Je pravda, že judikatura Nejvyššího správního soudu, která nepřiznávala úkonům čistě formálním a účelovým účinky na běh prekluzivní lhůty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2006, čj. 8 Afs 7/2005 - 96, č. 1480/2008 Sb. NSS), se formovala pod vlivem textace § 47 odst. 2 věty první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, která zněla (zvýraznění doplněno): „*Byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven*.“ Podle krajského soudu by však její závěry měly být aplikovatelné i nyní, jakkoliv výčet úkonů přerušujících běh lhůty pro stanovení daně i lhůty pro placení a vymáhání daně je v daňovém řádu vymezen taxativními výčty. Přesto, pokud by takový úkon vykazoval jasné rysy účelovosti, tj. jeho

jediným smyslem by bylo prodloužit příslušnou lhůtu, byl by krajský soud připraven mu požadovaný účinek nepřiznat. Muselo by se však jednat vskutku o extrémní případ, kdy by formální povaha úkonu byla zcela zjevná a nepochybná.

19. V daném případě by k závěru o účelovosti zřízení zástavního práva mohly vést časové souvislosti. Žalovaný nepopřel, že byl nečinný po celou dobu od roku 2009, kdy učinil jediný pokus vymáhat na žalobci dlužnou daň srážkami ze mzdy, až do sklonku roku 2015, kdy zřídil zástavní právo k žalobcovu obchodnímu podílu v První strojírenské společnosti. K tomuto kroku přitom přistoupil těsně před uplynutím lhůty pro vymáhání daně, takže o určité laxnosti a snaze dohnat vše na poslední chvíli to jistě svědčí. Nicméně aby krajský soud vyhodnotil přijaté opatření jako ryze účelové, muselo by být v řízení prokázáno, že finanční úřad měl k dispozici velmi silné indicie, že zástava obchodního podílu mu žádné prostředky na úhradu dlužné daně přinést nemůže. Nic takového se však žalobci prokázat nepodařilo. Žalobce se odvolával pouze na to, že společnost, která se ustavila koncem roku 1992, vstoupila do likvidace krátce po svém vzniku, tj. 16. 12. 1994. Dále uváděl, že tato likvidace trvala ještě v době zřízení zástavního práva, tj. vlekla se tou dobou již 21 let. Podle žalobce již z toho muselo být každému rozumně uvažujícímu člověku s běžnými zkušenostmi zřejmé, že společnost nemá žádný majetek a žádný tedy ani společníkům vydán nebude. S tím soud nemůže souhlasit.
20. Žalobce sice tvrdí, že První strojírenská společnost byla již před vstupem do likvidace jen prázdnou schránkou, která ani nezačala provozovat žádné podnikatelské aktivity, o tom však nenabídl soudu žádný důkaz (ze zápisu z valné hromady důvod pro zrušení společnosti nevyplývá). Není samo o sobě vyloučeno, aby během let 1993 a 1994 společnost nějaké obchody realizovala a měla z nich zisk a aby poté došlo k její likvidaci např. proto, že se společníci neshodli na způsobu jeho rozdělení. Také délka likvidace může svědčit nanejvýš o neschopnosti společníků se dohodnout, nikoliv nutně o nemajetnosti likvidované společnosti. Dále mohla mít teoreticky společnost pohledávky, o jejichž vymožení v průběhu let likvidátor neúspěšně usiloval a které by v případě, že by nakonec uspěl, mohly být vyplaceny společníkům jako vypořádací podíl. Bylo by dokonce možno argumentovat opačně než žalobce – likvidace společnosti, jejíž majetek tvoří „čistá nula“, by měla zabrat spíše krátký čas, neboť není co rozdělovat a vyplácet, ba ani z čeho platit činnost likvidátora, zatímco dlouhá doba likvidace může svědčit spíše o složitých majetkových vztazích, vymáhání četných pohledávek apod. Kromě toho mohl finanční úřad očekávat, že dojde k vyplacení vypořádacího podílu odpovídajícího alespoň výši žalobcova vkladu do společnosti (ten činil podle obchodního rejstříku částku 20 000 Kč). Krajský soud si je vědom toho, že se jedná jen o hypotézy, avšak aby mohl označit zřízení zástavního práva za účelové, musel by žalobce prokázat, že žádné takovéto myšlenkové pochody nepřipadaly v úvahu a nemohly tudíž vést finanční úřad ke zřízení zástavního práva. To by bylo možno říci např. v případě, že by společnost procházela konkurzním řízením, takže by bylo zřejmé, že je předlužená. Na základě informací, jež ve svých podáních zdůrazňuje žalobce, však tyto úvahy rozhodně za nesmyslné či vyvrácené označit nelze. Ve správním spise nejsou založeny žádné listiny, které by svědčily o velikosti obchodního majetku První strojírenské společnosti. Zřízení zástavního práva v dané situaci a s informacemi, které měl finanční úřad k dispozici, mohlo mít tudíž podle krajského soudu pro vymáhání dlužné daně smysl a mohlo se finančnímu úřadu jevit jako krok, který má určitý (byť nejistý) potenciál naplnit jeho uhrazovací a zajišťovací funkci.

21. O účelovosti jednání žalovaného nesvědčí ani jeho následné kroky vyplývající ze spisu. Vydané rozhodnutí o zástavním právu doručoval jak První strojírenské společnosti, tak i žalobci, tomu navíc jak na adresu pro doručování, tak zároveň i na adresu trvalého pobytu. Nepřistoupil sice ke zpeněžení podílu, avšak to podle krajského soudu dává smysl. Prodej podílu v likvidované společnosti by mohl být obtížný, neboť z pohledu kupce jde o nejistou investici, a i kdyby se zdařil, nemusel by vynést odpovídající finanční prostředky, neboť finanční úřad by musel kupcovo riziko zohlednit snížením prodejní ceny. Vyčkávat na konec likvidace a vyplacení vypořádacího podílu se proto jeví jako vhodnější postup, který odpovídá péči řádného hospodáře. V tom také spočívá odpověď na žalobcovu výtku, že finanční úřad měl namísto zřízení zástavního práva přistoupit raději k jeho postižení jako jiné majetkové hodnoty podle § 192 daňového řádu. Nic závadného či usvědčujícího pak nespaturuje krajský soud ani v tom, že po zřízení zástavního práva žalovaný napravil svou dřívější laxnost a začal postihovat srážkami též žalobcovu mzdu. Spolu s vyčkáváním na výsledek likvidace žalobcovy obchodní společnosti se takový postup jeví jako racionální. Se zřízením zástavního práva si v tomto případě srážky ze mzdy nijak nekonkurují, jde o různé způsoby postižení různých typů majetku, resp. příjmů, které lze užít paralelně. Omezit se na srážky ze mzdy by správce daně musel s ohledem na zásadu přiměřenosti skutečně jen v případě, že by hodnota obchodního podílu výrazně přesahovala výši žalobcova daňového dluhu.

VI. Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. 6. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu